

In nomine Dei

KRISZTUS 7 SZAVA A KERESZTEN

Jézus története késő délelőttre megpecsételődött. A lehető legszorultabb helyzetbe került, keresztre szegeztségének kényszerűsége mozgásképtelenné tette Őt. A tehetetlen ember Istenként készül meghalni. A világtörténelem legigazságtalanabb esete feszül ki előttünk: a bűntelen, a néma és szelíd bárány haldoklik.

Jézus utolsó hét megszólalása, Krisztus utolsó 7 szava a kereszten a haldokló Isten hét nagypénteki prédikációja.

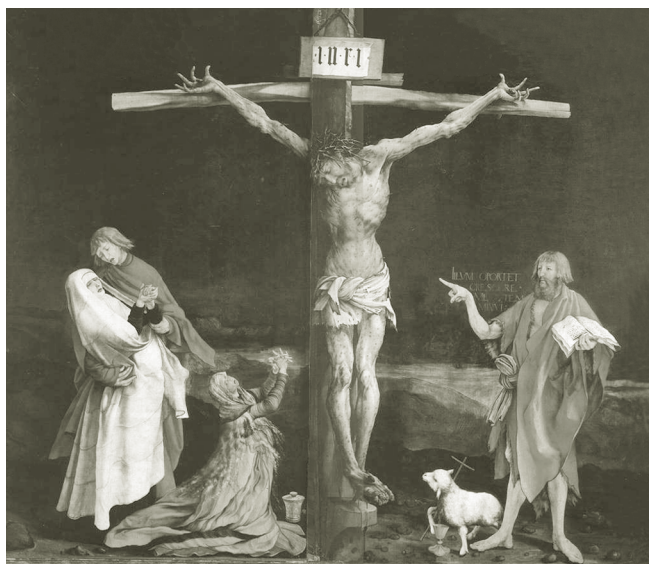
1. „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk 23,34) Ő tudja azt, amit az Őt köpdöső, ütlegető, megkínzó és lenéző, tétlenül ácsorgó tömeg nem. Ő tudja, hogy amit tesznek vele, az Istennek a csúfos elutasítása, amire Ő képtelen mással válaszolni, mint könyörgéssel. És Jézus első szavaival imádkozni kezd ezekért a semmirekellő, innen szemlélve végtelen szájalmasnak tűnő emberekért: „Bocsáss meg nekik.”

2. „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23,43) Az egyik gonosztevő ócsárolja Jézust: Sorstárs, szállj le hamar a keresztről! Kis akrobata! Állítólag ez jól megy neked, ennél nagyobb kihívásaid is voltak már, talán megkukultál? – hangozna a gúny, ha mindez tegnap történt volna.

A másik gonosztevő megtért ember volt. Felismerte Jézust. Nem mintha számítana, milyen szavakkal teszi helyre a túloldalon pimaszkodó, szabadszajú elítéltet, de indulata egészen más. Isten mellett érzi magát. Hittel és reménységgel, talán már csak hörögve felhangzó kérése – hogy emlékezzen meg róla Jézus, amikor visszajön –, óriási jutalmat érdemel. Ott és akkor üdvösséget.

3. „Asszony, íme, a te fiad!” „Íme, a te anyád!” (Jn 19,26–27) János, a szeretett tanítvány és Mária, a szeretett édesanya mérhetetlen fájdalommal roskadozik a kereszt tövében. Azt sem tudják hová legyenek. Jézus fentről látja őket. A két sírásra képtelen arcot. Mindkettő kedves neki. Az anyai szív majd' meghasad, fia érzi a bénultság keserűségét. János képtelen felfogni, hogy viszont szeretett Mestere, legjobb barátja ott szenved és ő tehetetlen. Jézus hangja meg-megcsuklik a mellkasára nehezedő tehertől, így talán csak égre emelt tekintettel ajánlja őket egymásnak. Vigyázzatok egymásra!

4. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mt 27,46) Már nagy fájdalmai lehettek. A töviskorona olykor-olykor még mélyebbre fúródott, egyre nehezebb volt levegőt venni, a korbács nyomai

Mathias Grünewald: Keresztrefeszítés

kitörölhetetlen emlékként sajogtak, a szegek éles fájdalommal hasogatták kezét. Talán elhagyott az Atya? Hát ilyen érzés lenne, amikor nincs velem a Szeretet? Nagyon fájdalmas meghalni. Jézus egyedülletet érez, mindent egyedül kell végigküzdenie.

5. „Szomjazom.” (Jn 19,28) A negyven napos böjt alatt Jézus megtudta, milyen az éhség. Most a szomjúságot érzi. Élete a végéhez közeledik. Fizikai fájdalmánál csak a lélek fájdalma nagyobb. Az emberi gonoszság végtennek tűnik. De neki mégis ennek az emberi gonoszságnak az áldozataként kell megváltania a gonosz világot.

6. „Elvégeztetett!” (Jn 19,30) Nem csupán egy élet, hanem az életmű. Jézus életét tette le az emberiség asztalára. Nem sérthetetlen Istenként, könnyed játszsággal hordozta a keresztet, hanem emberi sérülékenységekkel és törekenységgel teli.

7. „Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!” (Lk 3,46) Ez az utolsó mondat. Leteszem. Mindent eléd teszek, amim csak maradt. A test porból vétetett, nem több a pornál, de a léleknek az Atyánál van a helye. Ez a mondat kell ahhoz, hogy Jézus meghaljon. Érted tette.

Horváth-Hegyi Olivér

MEGTÉRÉS, ÚJJÁSZÜLETÉS, MEGSZENTELŐDÉS

A „Térjetek meg!” a harmadik leggyakoribb keresztény fal-firka az „Isten szeret” és a „Jézus él” után. Egyszerre érezzük, hogy valami rendkívül fontos üzenetet hordoz, illetve, hogy e két szó távolabb áll tőlünk, mint a kvantumkriptográfia. Már a megtérés jelentése is az elidegenedettségre és a keresztény közhelyek ködébe vész. Ehhez még hozzávehetjük ama nehézséget is, hogy nem csupán egy vagy egyfajta megtérés létezik.

Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa! (Keresztelő János)

A nagy megtérés egy ember életében általában egyszer következik be, amikor alapvető döntést (*optio fundamentalis*) hoz Isten ügye mellett. Ellentmondásos módon e döntés nem megmásíthatatlan és visszavonhatatlan. Az igazság fölismerése még nem jelent felelősségteljes és következetes, élethosszig tartó elköteleződést. Amennyiben tehát az Isten mellett döntés útjáról valamilyen ok miatt mégis letér az ember, a későbbiekben még lehetőség adódhat újabb nagy megtérésre, például életgyónás keretében. Ilyen esetben az ember áttekinti egész addigi életét, különösen annak irányultságát és alapbeállítottságát, leszámol a bűneivel, és döntést hoz amellett, hogy új lendülettel indul el Isten zárandokútján.

Voltaképpen azonban a megtérést életben kell tartani, táplálni kell, a fölismeréseiben meg kell gyökeredezni, gyümölcseit ki kell érlelni. Mindez csak úgy történhet meg, ha napról napra megtérünk: ezeket hívjuk a *kis megtéréseknek*. Ez esetben arról van szó, hogy az ember már meghozta alapválasztását, és döntően jó irányba néz, a jézusi úton halad, még akkor is, ha ezen az úton meg-megbotlik, az ösvényről le-letér. Ilyenkor is előfordulhat, hogy az ember nagyon súlyos bűnt követ el, de talán furcsa módon, mégsem beszélünk arról, hogy teljes elfordulás történt Istentől, mert e választás sem jelenti szükségszerűen az istenellenes út választását, és mindez az Istenre irányultság közege belül értelmeződik.

A kis megtérések legáltalánosabb jellemzője, hogy gyakran fonódnak össze a *bűnbánattal* és a *bűnbocsánattal*. Ennek különböző lépcsőfokai lehetnek: a hibázás, vétkezés és bűnelkövetés értelmi belátása; a tökéletes, vagyis a nem félelemből vagy jutalomvágyból, hanem őszinte szeretetből fakadó bánat (*contritio*) fölébresztése a lélekben, és a helyreállítás és jóvátétel cselekedeteinek véghezvitele.

Az Újszövetségben két kifejezés is megtérést jelent. Az *episztrófé* a fordulást vagy változást jelentő ige igekötős alakjából képzett főnév, amely tehát egyszerre jelent *megváltozást* (nyilván a rosszabbról a jobbra), illetve odafordulást (az önközpontúságból Istenhez). A me-

tanoia pedig a gondolkodást jelentő ige igekötős alakjából képzett főnév, így tehát alapvetően *átgondolást*, *átértékelést* jelent.

A két kifejezés egyetlen egy helyen szerepel egymás mellett a Szentírásban: az Apostolok Cselekedetei 26,20-ban, amikor Pál beszédet mond Agrippa előtt, hogy megvédje életművét és hithirdető tevékenységét. Üzenetének tartalmaként azt jelöli meg, hogy az emberek „térjenek meg, forduljanak Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan”. Három mozzanat különül tehát el e kulcsfontosságú igehelyben: az ember átértékeli az addigi gondolkodását és életmódját, saját vágyaitól, igényeitől, akaratától a figyelme Isten felé fordul, majd ezen új életszemléletét mindennapi irányultságaiban, viszonyaiban és (jó)cselekedeteiben meg is valósítja. Engedi, hogy a következmények fölragyogjanak, és nem rejtí véka alá belátásának világosságot hozó erejét.

A magyar nyelvben használt *megtérés* szó még egy jelentésréteggel gazdagítja a lelki élet e vonulatának a jelentését: az ember, a tékozló fiú, hazatér oda, ahová mindig is tartozott. Visszazökkenti élete kerekét ama vágásba, melyet Isten a számára mindig is megálmodott.

Az emberi természet fő jellemzője veleszületett (velefogantatott) *önközpontúsága*. Az eredendő bűn lényege pontosan az önzés e legfinomabb, ugyanakkor az ember életét leginkább át- meg átszövő hálójá, mely nem más, mint az Istentől elfordulás és a saját javunk saját föltételeink szerinti meghatározása és mindenek fölötti keresése. E bűn mindig és mindenütt jelen van, a személyiségünk tudatos és tudattalan rétegeiben egyaránt készen áll, hogy bevesse magát és megnehezítse vagy ellehetetlenítse Isten közelségének tartós megtapasztalását. A megtérés, a hazatérés Istenhez pontosan ezen alapbűnt fordítja visszájára, és helyez bennünket vissza a kegyelem állapotába, Isten országába.

Az emberi gondolkodás nem juthat összhangra Istennel, ha nem tud megszabadulni született önközpontúságától: ez a legnehezebb életföladat, amelyet az ember maga elé tűzhet. Ám ha megvalósítja, jutalma messze meghaladja e testben vívott lelki harc fáradozását és fájdalmát. Eleinte talán úgy érzi, hogy elveszíti életét, személyiségét, önazonosságát, ha föladja önközpontúságát. Amikor azonban végrehajtotta a megtérés és önátadás tettét, az utolsó kis lépést, amely közte és Isten ölelésre kitért karja között feszült, rájön, hogy igazából megmentette az életét. Léte új központot kap megtérése után: Istent, aki jelen van a jelenségek mögött. Istent, aki eddigi értékeit, hiányait, szempontjait és kérdéseit egy új szintre emeli, és élete előtt addig ismeretlen távlatokat nyit meg. A lemondás az énről az önközpont átvitelét jelenti a személyes Istenbe.

**Aki meg akarja menteni az életét, az elveszti;
aki pedig elveszti az életét értem, megtalálja azt.
(Názáreti Jézus)**

Az Isten melletti elköteleződés nem a fogantatással vagy a születéssel kezdődik, és nem lehetséges átöröközni. Az elköteleződéshez a *választás* tudatos tette, a hit kinyilvánítására, vagyis a megtérésre van szükség. A gyermekkereszttségben e döntést a szülők hozzák meg, és mintegy megelőlegezik gyermekük későbbi személyes döntését. Az újjászületés módszere nem jár halmazati eredményekkel: minden nemzedék előtt megvalósítandó követelményként áll az új és új megtérés. Habár a keresztséggel a szülők mintegy megkísérlik beirányozni gyermekük útját a mennyei Atya házába, e rövidített út hatalmas és állandó erőfeszítést igényel. Nem utolsó sorban pedig óriási felelősséget ró a szülőkre, keresztszülőkre és a megkeresztelt csecsemőre.

A mélylélektan szerint a személyiségnek három része van: az állati és élettani én (*id*) az ősi Ádám, aki az élet és a fajfönntartásért felelős; a kulturális és társadalmi én (*ego*), aki a táplálkozási szokások, a hagyomány, a fegyelem és a nevelés által alakul, intézményeken és társadalmi szerkezeteken át, és hivatási, családi és közéleti énré válik szét; végül pedig, legfölül helyezkedik el az eszményi vagy fölöttes én (*superego*). Lewis Mumford kultúrbölcse tovább finomítja ezen elméletet, amikor úgy fogalmaz, hogy az élettani énnel együtt születünk (ez a kőbánya); a társadalmi énbé beleszületünk (ez a kőtömb); a fölöttes énré pedig megtérés által újjászületünk (ez a szobor).

A megtért ember eltávolodik az állati természettől, megzabolazza ösztöneit és vágyait, megszabadul a létfönntartás kényszerétől, akarátát Isten akaratához kapcsolja, tevékenységeit pedig egy nagyobb lét és üdvösség

előkészületeivé alakítja. Az ezáltal megnyíló szeretet pedig az élet minden területét meghatározza.

A megtérés az ember titkos vágyait tudatosítja és hozza mozgásba, amikor a siker, jóllakottság és szokáskövetés bejárt útjaival szemben az élet addig föl nem tárt belső erőire ébreszt rá. Egy távol-keleti mondás szerint az istenkeresés első alapkérdése: „Ki vagyok én?” A megtérés nem következhetik be a megfelelő önismeret nélkül. Életünk során számtalan fátyol mögé rejtettük el valódi arcunkat. Magunk előtt is. Számtalan falat húztunk magunk köré. Saját szemünk elé is. A megtérés során – csakúgy, mint Jézus keresztre feszítésekor –, meg kell hasadnia a kárpitnak és le kell omlania e falaknak. A megtért ember egyik fő ismérve, hogy átlátszó, áttetsző.

A világegyetem elemeit létrehozó kibontakozási folyamathoz (*evolutio*) hasonlóan a megtérést követő *megszentelődés* során az egyénben is dolgozni kezdenek a tökéletesedés (*perfectio*), a lehetőségek fölfokozása, az önátalakítás, a növekedés, a fejlődés, valamint a megújulás erői. Az elnyert szabadság érzete miatt a mindennapi magatartás és megnyilvánulások során sem a pusztán életben maradás, vagy a társadalmi alkalmazkodás lesz ezentúl az irányadó. A megtérés az értékeket a személyiség belső világába helyezi, és így szabadságot, öntudatot, kezdeményező erőt és szilárd értékrendet ad.

Egy ösvény építése eleven összefoglalás. Az egyenes vonal az ember jelvénye: átvágja a természet céltalan görbületeit azáltal, hogy céltudatos mozgást visz a kiindulópontból a végpontba. Nem helyes, ha az ember élete olyan, mint egy kör, amely nullává esik össze mögötte – az ember életének mindig újabb célok felé tartó egyenesnek kell lennie; akár egy vasúti pálya, amely egyik állomásról a másikra tart. (Ayn Rand)

Rozs-Nagy Szilvia

LUTHER MÁRTON: A SZOLGAI AKARAT

Luther Márton és a kor legnagyobb humanista filozófusa, Rotterdami Erasmus vitáirából (1525).

Mit hagy meg a szabad akaratnak Krisztus ezen igéje: „Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem.” (Jn 6,44) Tehát azt mondja: Szükséges, hogy valaki magától az Atyától halljon és tanuljon, mert így a többiek Istentől tanultakká lesznek. Itt bizony nem csak arra tanít, hogy a szabad akarat cselekedetei és kitartó törekvései értéktelenek, hanem hogy magát az Isten igéjét is (amiről itt most szó van) hiába hallgatja, ha maga az Atya belülről nem szólítja, tanítja és vonzza őt! „Senki sem jöhet” – mondja –, tehát az erő, mellyel az ember Krisztus után – tehát az üdvösség felé – törekedhetne, a semmivel egyenlő. Elkötelező kijelentés hangzik el a szabad akaratról, hogy nem rendelkezik erővel.

[...]

A kegyesekhez, akik már bárányok, s Istent pásztorként elismerik [...] lélekben élnek, a Lélek vezetésének engedelmességgel, bárhova is hívja őket, és bármit is mutat fel nekik az Isten. De az istentelen akkor sem jön, miután a hívó szót hallotta, hogy az Atya belsőleg nem vonzza és tanítja, amit ő úgy cselekszik, hogy Szentlélekét adja neki. Ez egy másféle vonzás, mint ama külső. Itt Krisztus a Szentlélek megvilágosítása által jut el hozzánk, amelynek révén az ember nagyon nagy és kellemes Krisztus-vonzásba kerül, s így a Tanítómesterét és a vonzó Istent inkább elfogadja, mintha erejével törekedne utána, és erőnek erejével Őt keresné.

[...]

János evangéliumának még egy igéjét idézzük: „A bűn az, hogy nem hisznek énbenem.” (Jn 16,9) Íme láthatod, hogy a bűn annyi, mint Krisztusban nem hinni. De ez a bűn éppenséggel nem a bőrünkön és a hajunkon található, hanem pontosan az értelmünkön és az akaratunkon. Mivel pedig az egész világot megvádolja ezzel a bűnnel, és tapasztalatból tudott, hogy ez a bűn; ugyanúgy, mint maga Krisztus, aki ennek a világnak ismeretlen volt, csak a bűnt kárhoztató Lélek által került kinyilatkoztatásra, tehát érthető, hogy a szabad akarat a maga erejével és képességével e bűn foglya, és Isten előtt kárhozatra méltó. Ezért amíg Krisztust nem ismeri meg, és nem hisz benne, nem akarhat jót, és nem törekedhet a jóra, hanem szükségképpen a még fel nem ismert bűn szolgája.

[...]

Ha valóban hisszük, hogy Isten mindent előre tud, és mindent eleve elrendel, úgy az előre tudása és eleve elrendelése tévedhetetlen és megakadályozhatatlan, s ezért akarata nélkül semmi sem történhet. Ez az, amit értelmünknek kényszerűen el kell fogadnia. Egyszermind tudomásul kell vennie, hogy szabad akarat a tapasztalat szerint sem az emberben, sem az angyalokban, sem bármilyen más teremtményben nem létezik.

Mivel hisszük, hogy a sátán e világ fejedelme, aki Krisztussal, Isten országával szemben áll, és mindent

megtesz, hogy a fogva tartott emberek szabadon ne bocsáttassanak, hacsak a Lélek kényszerítő ereje rá nem bírja őt az elengedésükre, így ismét csak nyilvánvalóvá válik, hogy szabad akarat egyszerűen nincs. Ha tehát hisszük, hogy az ősbűn annyira megrontott minket, hogy még azoknak is, akiket a Lélek vezérel, igen nyomasztó nehézségeket okoz azáltal, hogy a jó ellen történik bennük, úgy világos, hogy azon emberekben, akik Lélek nélküliek, semmiféle erőlködés nem maradhatott meg a jóra, hanem csakis a gonoszra. Hasonlóan, ha a zsidók, akik a legnagyobb erőfeszítésekkel törekedtek az igazságra, sokkal inkább igazságtalanságba jutottak, miközben a pogányok, akik az istentelenségben gyakorolták magukat, ingyen és váratlanul érték el azt az igazságot. Eme tények és tapasztalatok alapján tehát nyilvánvaló, hogy az ember Isten kegyelme nélkül csak a gonoszra képes. Mindent egybevéve, ha hisszük, hogy Krisztus az embereket vére által váltotta meg, akkor annak beismerésére kényszerülünk, hogy a teljes ember elveszett, máskülönben Krisztust vagy feleslegesnek, vagy csupán az ember legjelentéktlenebb részének Megváltójaként tartanánk számon, ami természetesen nagy istenkáromlás és istentelenség.

Kedves Erasmusom, Krisztusért kérek, hogy amit ígértél, végre teljesítsd! Azt mondtad ugyanis, hogy engedni fogsz annak, aki jobbat tanít. Ne emberekre légy most tekintettel! Szívesen elismerem, hogy nagy ember vagy, akit legnemesebb adományaival Isten tüntetett ki. Szellemed, műveltséged és ékesszólásod, hogy másról ne is beszéljünk, a csodálatos határát súrolják. Nekem pedig semmim nincsen, egy senki vagyok, hacsak keresztyéniséggemmel nem dicsekedhetem.

Luther Márton: A Szolgai Akarat, 1525. Magyarországi

Luther Szövetség, 2006

Fordította Jakabné Csizmazia Eszter, Weltler Ödön,

Weltler Sándor

MEGTÉRÉSEIM

Mindig csodálattal néztem azokat, akik valamilyen megfoghatatlan indíttatásra, a hitetlenség homályából kilépve, egyszer csak gyökeresen megváltoztatták életüket, az Úr követőivé váltak, csatlakoztak egyházi közösségünkhöz és annak buzgó, élő hitükről hiteles tanúságot tevő tagjaivá váltak. Némiképp talán irigykedtem is rájuk, mert úgy éreztem: az, hogy ők korábban nem hittek, nem tartoztak egyházi közösséghez, s ebből az állapotból tértek rá az igaz útra, egyúttal hatalmas többletet is jelent a számukra. Régi és új életük kontrasztjában ők igazán élő valóságként tapasztalják meg az Úr mindent átalakító kegyelmét, s ez hosszú időre hatalmas lelki erőforrást jelent számukra.

Velük szemben én „beleszülettem” egy egyházi közösségbe. Szüleim kisgyerekkorom óta a keresztyén hitben neveltek, édesapám évtizedek óta egyházi szolgálatban áll. Testvéreimmel együtt egyházi középiskolába jártam. Számunkra mindig is a mindennapi „rutin” része volt az imádság, a templom, a hittan, az istentisztelet. Ha „az igazi” megtérésről volt szó, mindig a „kívülről jöttekre” vonatkoztattam. Hiszen én benne élek egy vallásos miliőben! Létem, tevékenységem irányultságát „alapjában véve” rendben lévőnek érzem. Hogyan is élhetnék hát meg teljes fordulatot, amely egészen új, az eddigiekkel épp ellentétes irányt ad az életemnek?

Csak később értettem meg, mennyire sekélyes a gondolkodásom. Hogy az első ránézésre jámbor életvitel csak a felszín, a nyájhoz tartozás, a közösségi vallásgyakorlat pedig lehet valójában külsődleges, az alapvető kérdést elfedő, hamis kibúvó. Mert a lényeg a szív mélyén dől el, s egyetlen kérdésen áll vagy bukik: átadom-e magamat teljesen Krisztusnak, lényem minden dimenziójában, testemmel, érzelmeimmel, értelmemmel és akaratommal, fenntartás nélkül, egészen ráhagyatkozva, hogy mostantól örökre Ő legyen az ura életemnek. Vagy másként fogalmazva: képes vagyok-e végérvényesen szegénnyé válni Őerte, semmit sem tartva meg önmagamnak.

Időről időre meg kell tapasztalnom, hogy mennyire távol állok ettől az életállapottól. Újra és újra megtérésre szoruló emberré válok.

Olykor az ébreszt rá, ha egy szent emberrel találkozom. Olyannal, akin kétségtelenül érzem: Krisztust hordozza, az Ő szeretete, békéje járja át. Az ilyen ember egyszerű és derűs. Mesterkéeltség, számítás, gondterheltség távol állnak tőle. Egyszerűen csak éli a közösséget a Megváltóval, akinek elkötelezte magát.

Máskor saját valóm fonákságai teszik nyilvánvalóvá előttem, hogy mennyire messze vagyok még az Úrral való egységtől. Nemcsak egyedi vagy visszatérő bűneimre gondolok, hanem arra az állapotra, amikor életem súlypontját szinte észrevétlenül földi dolgokba helye-

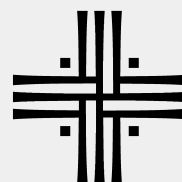
zem. A munkába, melynek olykor rabjává válok. A karrierem építésébe, amelytől emberi sikereimet remélem. A szerelembe, amely boldogságot ígér. Mindezek öncéllá válnak számomra, ezért eltorzulnak törekvéseim. Már nem azért dolgozom, mert Krisztus teljesen egyéni, rám szabott küldetést bízott rám mások szolgálatában, hanem mert meg akarok felelni az elvárásoknak vagy érvényesülni szeretnék. Nem azért élek párkapcsolatban, mert a Megváltó arra hívott, hogy életre szóló szövetséget kössök a társammal, akit az Ő szeretetével kell szeretnem, és együtt kell eljutnunk az üdvösségre, hanem mert saját beteljesülésemet várom. Egy időn túl megbillen lelki egyensúlyom, s nem találom létem igazi értelmét, célját. Magamba zárkózom, de lelkem üresen kong, kétségeim elhatalmasodnak. Imaéletem elsatnyul, belső és külső konfliktusaim felerősödnek. Magam akarom megoldani problémáimat, de csak önmagam körül forgok. Érzem: ez így nem mehet tovább. S tán ez a szerencsém, mert még nem szoktam hozzá ehhez az állapothoz, még munkál bennem a kiútkeresés vágya.

A segítség végül nem saját kútfőből jön. Az akaratomra szükség van, kérem kell a megtérés kegyelmét, de az Úr emel ki önmagamból. Felhasznál olykor emberi, külső tényezőket: egy szép zeneművet, amely megpendíti lelkem legmélyebb húrjait, a természet csöndjét, melyben pár nap után én is képes vagyok elcsöndesedni, alászállni önmagam mélyére. Ott végre ismét találkozik Krisztussal. Érzem rajtam nyugvó tekintetét: ismeri igazi valómat, akit Ő formált, értékeimet, melyeket Ő ültetett belém. Tudom, hogy fenntartás nélkül bízik bennem. Szeretete visszaadja valódi énemet, küldetés-tudatomat, életem, munkám igazi távlatait. Nyugtalan-ságom elmúlik, lelkemet derű és béke tölti el. Az idő jelentősége elhalványul. Az itt és most a fontos, a jelen pillanatban sűrűsödik össze egész életem.

A kegyelmi pillanat érzelmei utóbb tovatűnnek, de a mélyben ott marad a bizonyosság.

Megtérésem akkor lesz valódi, ha utána újra és újra képes vagyok kimondani Krisztusnak a teljes önátadás igényét.

Komáromi László

Gyülekezetünk presbitériumának – lemondások miatt – három új tagja van. Az alábbiakban őket mutatjuk be.

OPÓCZKY LÁSZLÓ

Ahhoz, hogy az Ébredés olvasói ne csak egy arcot, hanem egy személyes éltet is lássanak, kérlek mutakozz be röviden.

Kecskeméten születtem 47 éve, apai ágon gyóni evangélikus, anyai ágon kecskeméti római katolikus családban. Nagy hatással volt, van rám Kiss János kecskeméti lelkész, illetve édesapám, aki 1990-től 2000-ben bekövet-

kezett haláláig presbiter és gondnok volt. Több mint 20 éve büntetőügyszakos bíró vagyok. Kilenc évi minisztériumi beosztás után az elmúlt év novemberétől ismét tárgyaló bíróként dolgozom, ez év júniusától pedig majd a Szentendrei Városi Bíróságon.

Gyülekezetünk minden tagjának van „gyülekezeti története”. A tied hogyan hangzik?

Karácsonykor volt három éve, hogy feleségemmel, Annával Szentendrére költöztünk. Gyülekezetünk és templomunk ismertségét jelzi, hogy mielőtt magunk

néztünk volna utána, az első – egyébként orosz nemzetiségű – ingatlanközvetítő, akivel kapcsolatba kerülünk megmutatta nekünk a templomot. Azóta családunk sok fontos eseményének színhelye is lett ez a templom: itt kötöttünk házasságot, itt volt Anna és öccse konfirmációja, Márton fiunk keresztelője. Dominika lányom pedig konfirmációra készül és az ifjúsági csoport tagja.

Milyen területen tudod közösségünk mindennapjait segíteni?

Polgári hivatásom alapján elsősorban közösségünk, illetve a közösség tagjai jogi szakismeretet igénylő problémáinak megoldásában tudok segíteni.

Belepillantva presbitériumunk munkájába és látva gyülekezetünk életét, milyen súlypontokat fogalmaznál meg jövőnket illetően?

A jövőnket illetően gyülekezetünk tagjai által is ismertek a súlypontok: az orgona, az óvoda és a temető ügye. Én ugyanilyen fonosnak tartom, hogy gyülekezetünk egyre több tagja vállaljon valamilyen területen a közösségért aktív közreműködést. Így válhatunk egymásra odafigyelő, szeretetben élő gyülekezetté. Mert az Isten sok munkatársat keres. Nemcsak a lelkész és nemcsak a presbiterek a munkatársak, hanem valamennyi hívő, megtért ember. Jelentkezzünk minél többen Jézus Krisztus „álláshirdetéseire”.

KOSZTA IMOLA

Ahhoz, hogy az Ébredés olvasói ne csak egy arcot, hanem egy személyes éltet is lássanak, kérlek mutakozz be röviden.

Erdélyből, Brassóból származom, az ottani evangélikus gyülekezetben nőttem fel. Tanulmányaimat Brassóban kezdtem majd Győrben, illetve Veszprém-

rémben folytattam, környezetmérnökként végeztem. 2007-ben vált véglegessé, hogy szüleimmel Szentendrán telepedünk le, és azóta vagyok a szentendrei evangélikus gyülekezet tagja. Jelenleg projektrefereusként dolgozom a Regionális Környezetvédelmi Központnál.

Gyülekezetünk minden tagjának van „gyülekezeti története”. A tied hogyan hangzik?

Evangélikus családban születtem, az evangélikus egyházba „belenőttem”, jó alapokat kaptam, és ezért hálás vagyok. „Gyülekezeti történetemben” szerintem nagymamának volt a legmeghatározóbb szerepe, aki szorosan összefogta a nagy családot és a szeretet által hitre nevelt minket. Nagytatámmal együtt aktív résztvevői voltak a brassói, majd a tatrángi evangélikus gyülekezeti életnek. Olyan példát láttam tőlük, amely meghatározza és kihat a mindennapjaimra, illetve a nagy családunk életére.

Milyen területen tudod közösségünk mindennapjait segíteni?

Először is, szeretném megköszöni az irántam tanúsított bizalmat. Megpróbálok segíteni minden olyan feladatban, amelyhez a megfelelő tudással rendelkezem, illetve az elvállalt feladatokat igyekszem a legjobb tudásom szerint elvégezni.

Belepillantva presbitériumunk munkájába és látva gyülekezetünk életét, milyen súlypontokat fogalmaznál meg jövőnket illetően?

Ide sorolnám a mindenki által jól ismert, jelenleg aktív feladatokat, amelyeknek a megoldása, illetve megvalósítása pozitív hatással lesz gyülekezetünk életére. Itt gondolok a templomfal beázásának a megszüntetésére, az evangélikus temető rendbetételére, az orgona beszerzésére és az óvoda létesítésére. Az előzőekhez viszonyítva talán „csekély súlypontú” lehetőséget is említenék. A decemberben tartott szeretetvendégségen dr. Simon Eszter teológus a keresztyén teremtvédelemről szóló előadása felébresztett bennem egy gondolatot. Az elhangzott előadás az általam ismert szemszögtől eltérő módon közelítette meg a környezetvédelmet, ráébresztett, hogy környezettudatosságunk gyökere nemcsak emberi felelősségtudaton alapszik, hanem ennél többen, és pedig a teremtett világ iránti keresztyén felelősségtudatunkon. Az Evangélikus Magyarországi Egyház Ararát Teremtvédelmi Munkacsoport által indított kezdeményezéshez való csatlakozással gyülekezetünk elindulna a fenntartható életforma felé vezető úton.

OSZFOLK ROMÁN

Ahhoz, hogy az Ébredés olvasói ne csak egy arcot, hanem egy személyes éltet is lássanak, kérlek mutakozz be röviden.

Budapesten születtem 1971-ben. Boldog gyermekkoromat szüleimmel töltöttem Budakalászon, majd a szentendrei Móricz Zsigmond Gimnáziumban érettségiztem. 19 éves koromban kezdtem foglalkozni autókereskedéssel, jelenleg az Autó Néró flotta üzletágát vezetem. Feleségemmel, Grétával 2007-ben kötöttünk házasságot, Isten két gyermekkel áldott meg minket, Pertra 3 és fél éves, Mór pedig az egyet töltötte be. Harmadik babánkat szeptemberre várjuk. 2000 óta Szentendre-Izbégen élünk. Az üzleten és családomon kívül szívesen szánok időt a borászatra.

Gyülekezetünk minden tagjának van egy „gyülekezeti története”. A tied hogyan hangzik?

Mikor elérkezett Petra lányunk megkeresztelésének ideje, feleségem, aki evangélikus, felkereste a szentendrei gyülekezet lelkészét. A kereszteselési felkészítés és családlátogatás kapcsán kialakult jó viszony és ismeretség egy bennem már régen bujkáló érdeklődést hozott

felszínre. Ettől kezdve éreztem motivációt arra, hogy rendszeresen foglalkozzam a lelki dolgokkal. Ekkor kezdtek vonzani a templomi alkalmak, amelyek egyszerre voltak megterhelők és örömteliek. Az Istennel való kapcsolat tisztánlátást eredményezett, és lehetővé vált életem régen vágyott irányának kiválasztása. Ez elmélyítette emberi kapcsolataimat éppúgy, mint önismeretemet.

Milyen területen tudod közösségünk mindennapjait segíteni?

Ugyanazt szeretném tenni, mint eddig: közösséget építeni. Presbiterként még inkább szeretném képviselni a gyülekezet előmenetelét. Az óvoda beruházásának és kivitelezésének ellenőrzésében és a temetőnk ügyében szeretnék intenzíven részt venni.

Belepillantva presbitériumunk munkájába és látva gyülekezetünk életét, milyen súlypontokat fogalmaznál meg jövőnkét illetően?

Lehet, hogy furcsán hangzik tőlem mint üzletember-től, de nem elsősorban a beruházások mielőbbi megvalósítását tartom a legfontosabbnak, hanem a lelki élet lehetőségeinek szervezését. Itt gondolok a közösségépítő kirándulásokra, a gyerekes családok egymással való ismeretségére, és fontosnak tartom, hogy különös figyelmet fordítsunk a kisgyermek hitbeli fejlődésére.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

HÚSVÉT

Már kék selyembe pompázik az égbolt,
tócsákba fürdenek alant a fák,
a földön itt-ott van csak még fehér folt,
a légen édes szellő szárnyal át.

Pöttön fiúcskák nagyhasú üvegbe
viszik a zavaros szagos vizet,
a lány piros tojást tesz el merengve,
a boltokat emberraj tölti meg.

S míg zúg a kedv s a víg kacaj kitör,
megrészeget az illaton a föld,
s tavasz-ruhát kéjes mámorban ölt –

kelet felől egy sírnak mélyiből,
elrúgva a követ, fényes sebekkel
száll, száll magasba, föl az isten-ember.

PÜNKÖSD

Lángszárnyakon röpül felénk a nyár,
az éj meleg s már perzselő a reggel,
bolygunk az éjbe álmódó szemekkel
s ritkán találunk hűvös árnyra már.

Az ég fakó, az éjjel is rövid,
alig bujik el a nap egy bokorba,
aztán ragyogva, új erőbe forrva
kiszáll s az égre lánguszályt röpít.

A róna várja a húsfényű holdat,
leng a kalász, vérszínű rózsza lángol,
leszáll a boldogság a másvilágból.

A néma csillagok reánk hajolnak,
és álmódó, fáradt fejünk körül
színes, aranyló lepkeraj röpül.

(1905)

Dunakanyari Evangélikus Élet

ELÉRHETŐSÉGEINK

Lelkészi Hivatal, templom
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
szentendre@lutheran.hu
<http://szentendre.lutheran.hu/>
Lelkész: Horváth-Hegyi Olivér
Tel.: 06 20 824 27 89
oliver.horvath-hegyi@lutheran.hu
Felügyelő: Sereginé Székács Csilla
Tel.: 06 26 311 661
Gazdasági vezető: Sántáné Koch Erika
Tel.: 06 70 779 20 42
santane.erika@szrg.hu
Pénztáros: Oszfolk Ferencné
Tel.: 06 20 553 51 75
oszfokferenc@t-online.hu
Műszaki gondnok: Somfai Henrik
Tel.: 06 70 375 94 32
somher@index.hu

ISTENTISZTELETI REND

SZENTENDRE

Minden vasárnap 10 óra

POMÁZ (református gyülekezeti terem, Hősök tere 1.)

Minden hónap 1. és 3. vasárnap 8.30

LEÁNYFALU (Református Szeretetotthon, Szent Imre herceg u.1.)

Minden hónap 3. vasárnap 17.00 óra

GYERMEK ISTENTISZTELET

Minden hónap 2. és 4. vasárnap 16.00 óra

IFJÚSÁGI ISTENTISZTELET

Minden hónap 2. vasárnap 18.00

GYÜLEKEZETI NAPTÁR

Március 21. (csütörtök)
Nagycsütörtöki úrvacsorai istentisztelet finn kórus szolgálatával
Március 22. (péntek) 18.00
Nagypénteki passiójáték az ifjúsági órák közreműködésével
Április 24. (vasárnap) 5.00
Szentendre, Húsvét hajnali istentisztelet felnőtt kereszttelővel és konfirmációval
Április 25. (hétfő) 10.00
Szentendre, Húsvét másodnap i istentisztelet úrvacsorával
Április 30. (szombat) Gyülekezeti kirándulás Csobánka–Oszoly-szikla (esőnap: május 21. szombat)
Június 3–5. (péntek–vasárnap)
Gyülekezeti családi hétvége Piliscsabán
Június 12. (vasárnap) Pünkösdi tanévzáró istentisztelet, utána grillezés
Június 20–25. (hétfő–szombat)
Gyülekezeti bibliai kézműves napközis gyermektábor a Skanzenben
A KERESZTSEG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT
Andrási Viola, Szabó Kálmán, Lakatos Liza Amina, Lakatos Lotti Ajsa, Lakatos Lénárd András, Elsik Noel, Elsik Noémi testvérünk.

ESKÜVŐJÜK ALKALMÁBÓL ISTEN ÁLDÁSÁT KÉRTÉK

Metzger Krisztián és Négyökrű Ildikó
„Jobban boldogul a kettő, mint az egy, mert munkájuk meghozza jutalmát.” (Préd 4,9)

A FELTÁMADÁS REMÉNYÉBEN ELTEMETTÜK

Szeker Józsefné és Ábrahám Ferenc testvéreinket
„Életem ideje kezdedben van, Istenem.” (Zsolt 31,16)

EGYMONDATOS HÍREK

Három új presbiterünk Koszta Imola, Opóczky László és Oszfolk Román ünnepélyes beiktatása 2011. március 20-án megtörtént.

A Rosa Lutheri Alapítványunk új kuratóriumi tagjai Ságbi Borbála (elnök), Horváth-Hegyi Olivér, Mihályi Szabolcs és Szebik András.

Gyülekezetünk presbitériuma pályázatot hirdet egyházköztségünk körbélyegzőjének megtervezésére, amely egyben fejlődésének ábrája és közösségünk logója is. Mérete: Ø 4 cm és a következő feliratnak kell szerepelnie: Szentendrei Evangélikus Egyházköztség. A digitális tervek benyújtásának határideje: 2011. május 20. A nyertes munkát következő számunkban tesszük közzé.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 2 x 1%-ával is támogatják gyülekezetünk és egyházunk hitéletét (a Magyarországi Evangélikus Egyház technikai kódja: 0035), továbbá egyházfenntartói járulékkal segítettek a gyülekezeti munkát. Isten áldása legyen az adakozókon és adományaikon!

Híreinkről bővebb információ honlapunkon: szentendre.lutheran.hu

Az Úr feltámadt! Az Úr valóban feltámadt! Ezzel az ősi húsvét hajnali köszönéssel erősítjük kedves olvasóinkat abban a hitben, hogy Jézus ma is élő Úrként van közöttünk.

A Szekesztőség

Ébredés®

Szerkesztőség:

Sereginé Székács Csilla felügyelő,
Bereznai Péter, Opóczky László, Ságbi Márta
Felelős kiadó: Horváth-Hegyi Olivér lelkész
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
e-mail: szentendre@lutheran.hu
Megjelenik negyedévenként 500 példányban, ingyenes terjesztésben.

Szentendrei Evangélikus Egyházköztség bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20000545

Rosa Lutheri Alapítvány adószáma:

18688849-1-13

bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20072643